אוהב ישראל — צו

וידבר גו' צו את אהרן גו' תורת העולה גו'. ופירש"י ז"ל אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות אר"ש ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כיס. זאת תורת העולה בא לרבות כל שפסולו בקודש שאם עלו לא ירדו וכל שאין פסולו בקודש כו' עכ"ל. ונראה לפרש בדרך רמז דהנה כבר הארכנו לעיל בפ' ויקרא ע"פ אדם כי יקריב מכם קרבן לה'. דר"ל דמי שהוא בבחי' אדם מעלה הגבוה אז הקרבן שלו הוא מכם ר"ל מעצמיכם ממש והעיקר הוא כשהאד' מקרב נרו"נ שלו ומדבק הכל אל השורש עד הא"ס הנקודה הפנימית זהו קרבן לה' מן הבהמ' גו' תקריבו את קרבנכם כתיב לשון רבים וזהו קאי על המון עם שאינם בבחי' אדם להקריב קרבן נפשו ברוחנית ר"ל והם מקריבי' קרבנות כפשוטו מן הבהמה כו'. ועצה היעוצה איך יוכל כל איש ישראלי לבוא לזאת המדריג' ועלייי' זו. להקריב קרבן מכם ממש. הוא ע"י שמסתכל האדם לשורשו כמ"ש עיניך לנכח יביטו. נכ"ח הוא ר"ת נשמ"ת כ"ל ח"י. וגם גימ' מזל"א. ר"ל דכל אדם יש לו מזל עליון והוא שורשו בקודש. וכשהאדם מביט ומסתכל תמיד לנכ"ח שהוא שורשו באמת העומד לנגדו בעולמות עליונים הק'. אז עי"ז הוא בא לידי דביקות אמיתי ויוכל לעלות ולקרב א"ע אל הש"י. וזה"ש זאת תורת העולה. דתיבת זא"ת הוא בחי' נכ"ח. היינו דכשהאדם מביט אל הנכ"ח. שלמעלה בשורש העליון. זהו תורת העולה עי"ז יוכל לעלות ולהקריב הקרבן הידוע במעלתו. ר"ל מכם ממש כאשר הארכנו לעיל. דמכ"ם גימ' מא"ה. דהעיקר הוא להמשיך בכל יום מאה ברכות להכנ"י. כי זהו עיקר תענוג הבורא ית"ש. כשהאדם ממשיך ממנו ית' וית'. השפעות וחסדים טובים להכנ"י. והנה ידוע דאין בן דוד בא עד שיכלה פרוטה מן הכיס. וכבר נודע דברי חז"ל דעוה"ז נברא בה'. בהברא"ם. בה' בראם. ועוה"ב נברא ביו"ד. והדבר הממוצע המחבר את היו"ד לה'. הוא ע"י הוא"ו שהוא קו המשכה הממשיך שפע מן היו"ד עליונה אל הה' תתאה:

זה קרבן אהרן ובניו גו'. במדרש זה"ש הכתוב מהאוכל יצא מאכל כו' והיה שמשון תמיה בלבו ארי אוכל כל החיות כו'. כך אהרן אוכל כל הקרבנות. ועכשיו יצא ממנו קרבן כו'. והוא פלאי. וביאור דבר זה הוא. דהנה כתיב זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת גו' וזא"ת הוא לשון נקב"ה. (כמ"ש רז"ל גבי השירה הזאת מחמת שאז היו ישראל בבחי' ב"ת שלא נטלו כ"א עישור נכסי היינו ז' עממין כנודע). והענין הוא דע"י שהאדם חוטא נפגם הנפש שלו ויש בה אחיזת החיצונים ר"ל. ולזאת הוצרך להביא קרבן ולהתוודות בלב שלם ובחרטה גמורה ולקבל ע"ע באמת שלא ישוב עוד לכסלה ח"ו. ואז ע"י התשובה שלימה והקרבן הוא מעלה ומקרב נפשו לה'. ומפריד את החיצונים מנפשו. והעשן העולה מהקרבן הוא חלק החיצונים ונתקן עי"ז כל מה שפגם בהז' מדות. וזי"ה וזה רומז הענין מתיבת זא"ת. וכשמתקן הז' מדות הוא נתעלה למעלה אל הג"ר. וזהו מרומז בהאל"ף שבתיבת זא"ת. דהאל"ף מורה אל הג"ר. כידוע שציור האל"ף הוא יו"ד למעלה. יו"ד למטה. והוא אל"ף חכמ"ה אל"ף בינה. וכאשר הוא מתקן כנ"ל. אז נתקרבו הז' מדות אל הג"ר. דהוא זיי"ן לאל"ף. ונעשה היחוד מתתא לעילא. בסוד העלאת מ"נ. ואח"כ יורד ההשפעה מהמקורות העליונים המרומזים בהאל"ף בסוד מ"ד. לכל העולמות עד סוף כל המדריגות. המרומז בתי"ו מתיבת זא"ת. והבן. ואמנם בקרבן אהרן ובניו כתיב זה קרבן גו'. ותיבת זה הוא בחי' דכורא. והוא ע"ד הכתוב וקרא זא"ז ואמ' קדוש. ונודע בכוונת האריז"ל דהענין הוא שאנו מעלין המדות התחתונות עי"ז למעלה. היינו שבתיבת נקדישך ונעריצך כנועם הוא חב"ד. ותיבת שיח שרפי קודש. הוא חג"ת. היינו שאנו ממשיכין מן המוחין חב"ד לחג"ת וכשנתמלאו מהשפעה הגדולה מהמוחין העליונים אז הם נותנים השפעה לנה"י דז"א המרומזים בתיבות אלו המשלשים לך קדושה. וזהו וקרא זא"ז דהוא י"ב פרקין כו'. כדאיתא בכהאריז"ל. וג"פ קדוש קדוש קדוש. הוא להעלותן הכל למעלה מתתא לעילא היינו חסד בחכמה וגבורה בבינה

ות"ת בדעת יעו"ש היטב באריכות. ובחי' זו היה ג"כ באהרן ובניו שהקריבו קרבן. היינו להמשיך ממוחין עילאין להעולמות והיינו ע"י אהרן ובניו שהיו בבחי' חסד היו יכולין לעשות המשכה ממוחין עילאין למטה כנ"ל. וביאר לנו הפסוק דבר זה וקאמר ביום המשח אותו. היינו ע"י שהיה נמשח בשמן המשחה דשמן הוא המקור ומקור זה המשיך עד למטה עד נקודה התחתונה דהוא מלכו"ת. לז"א הכתוב עשירית האפ"ה. דידוע דמדה עשירית הוא מלכו"ת. והוא מדה הכוללת שמקבלת מכל המדות שלמעלה וכל המדות נכללות בה. ואמר הכתוב עוד מחציתה בבוקר ומחציתה בערב. היינו שלא תרד ההשפעה בפעם א' ובב"א דרך צינור א'. רק מחציתה בבוקר. דהוא מדת החסד מדת אאע"ה. ומחציתה בערב דהוא מדת הגבורה. מדת יצחק אע"ה. והם ב' דרועין. וקאמר עוד על מחבת בשמן תעשה. הנה המחבת הוא בחי' כלי של גבורות וצריך לצחצחו ולהמתיקו ע"י מקורו ושורשו והוא שמן כנ"ל. וגם י"ל דמחב"ת עולה מספרו ת"נ. כמנין יו"ד פעמים שם מ"ה הק' שעולה ג"כ ת"נ. דשם זה הק' הוא שקיא דאילנא בדרועוי כו'. כמבואר במאמר אליהו ז"ל. והבן זאת. ואמר עוד מרבכת כו'. תפיני מנחת פתים כו' הוא מרמז ע"ד דאי' בתזוה"ק אהא דג' נשים. א' לשה. וא' עורכת. וא' אופה. וזה מרמז על ענין הבריאה דראשית הבריאה היה רק בסוד מחשבה למחשבה כביכול ב"ה וב"ש ואח"כ בסוד המחשבה. ואח"כ עוד בגילוי יותר. והדברים עתיקין. וכאן בקרבן אהרן ובניו ג"כ כך עד"ז בתחלה מרבכת בשמן. ואח"כ אפיה. ואח"כ פתות אותה לפתיתין היינו לחלק החיות וההשפעה שבא ממקורות העליונים לכל עולם ועולם לפי מדריגתו וכפי שיעור כוחו שיוכל כל עולם ועולם להכיל. והבן זאת היטב:

היוצא לנו מזה דקרבן אהרן ובניו היו הכל בסוד דכורא דהוא השפעה מלמעלה למטה כנ"ל. ולכן כתיב בקרבן אהרן ובניו ז"ה לשון זכר. ושאר קרבנות היו בבחי' נוק' בהעלאת מ"נ לכן נאמר זא"ת התורה. והבן. והנה נודע דאר"יה הוא בחי' גבור"ה ומספרן אחד. ר"ל רי"ו. ולפ"ז צריך להבין מ"ש בפסוק יחזקאל ופני אריה אל הימין לארבעתן גו' אכן דע שהוא ע"ד גבורה שבחסד. והוא בא משם ע"ב הק'. היוצא מג' פסוקים. ויסע. ויבא. ויט. והוא ג"פ מהג' יודין שבשם ס"ג. וג"פ ע"ב עולה רי"ו כמנין ארי"ה והנה מצינו בפסוק שהמזבח נק' הארי"אל. והוא מרמז ג"כ לשם רי"ו ולשם אֵל ושם אֶל הוא לשון תוקף עכ"ז הוא חסד. והיינו גבורה שבחסד. ובזה יובן משרז"ל שהאש שעל גבי המזבח אשר היה אוכל כל הקרבנות ומעלה אותן לריח ניחוח היה רובץ כארי. וע"י הנ"ל יובנו דברי חכמים וחידותם. דהנה אש הוא בחי' גבור"ה. ועכ"ז היה מצד החסד ג"כ. וחסד עולה ע"ב. וג"פ ע"ב עולה מנין ארי"ה. נמצא שהיה האש בחי' גבורה שבחסד. לכן ארז"ל במתק לשונם שהיה רובץ כאר"יה והבן היטב. והנה נודע דשורש הפרנסה הוא משני שמות. אֵ"ל הוי"ה. עולה נ"ז. ונעשה מזה. ז"ן. והוא ג"כ ע"ד הנ"ל דאל הוא בחי' גבור' שבחסד. והוא בא משם הוי"ה בהוב"ש דהוא חסד והבן ולז"א הכתוב במעש' שמשון מגוית האריה רדה הדבש. היינו כנ"ל דמתיבת ארי"ה שהוא בחי' גבור"ה יצא דבש והיינו כנ"ל. דארי"ה הוא בחי' גבור"ה שבחס"ד ולכן אמר שמשון בחידתו מהאוכל יצא מאכל. דהנה תיבת אוכ"ל גימ' ז"ן כמנין א"ל הוי"ה כנ"ל. יצא מאכל. דמשני שמות הנ"ל העולים מספר אוכ"ל יצאו כל מיני מאכל והבן כי הוא נפלא. ויש עוד כוונה בזה והוא דכשמדת החסד הוא במילואו וטובו מההשפעה שמקבלת ממוחין עילאין. אז הוא משפיע למטה לת"ת. ומת"ת למלכות ועי"ז נעשה יחוד אמיתי בין ת"ת ומלכו"ת. ונודע דהוי"ה הוא בחי' ת"ת. ומלכו"ת הוא אד"ני. וכשנעשה יחוד. אז נעשה יחוד הוי"ה אד"ני. ועולה מספרן צ"א. ומאכ"ל ג"כ מספרו. צ"א. ולז"א הכתוב מאוכ"ל. היינו משני שמות אלו א"ל. הוי"ה יצא מהם מאכל. היינו שנעשה מזה יחוד. הוי"ה. אד"ני. שעולה מנין מאכ"ל והבן היטב: וזהו ג"כ מבחי' דכר שהוא השפעה מלמעלה למטה. ובקרבן אהרן ובניו היה ג"כ בבחי' דכר כמבואר למעלה דעל זה אמר הכתוב זה קרבן גו'. ומעתה דברי המדרש מבוארים ומובנים לפני כל יודע מדע וישמע חכם ויוסיף לקח: